

FANFÁR A HŐSÖKÉRT: ÚJRASZENTELÉS

A „FANFÁR A HŐSÖKÉRT” SZEREPJÁTÉK TÁBOR VERSENYMODULJA

ÍRTA: Gulandro

HELYSZÍN: Krán

IDŐPONT: P.sz. 3703. A Teremtés és Pusztítás hónapjának, Kyel Két Párjának Első (Szándék) havában.

Anya

Az erdő fái között átfénylő nap lusta vándorként ereszkedett le a távoli magashegyek oldalában. A koratavaszi erdő zöldje őrizte még a sokáig elnyújtott tél nyomait magán, egy két fa még mindig nem ébredt fel téli álmából. A napnak ezen szakában kevés hangot hallottak, a mágiszter, kinek arcára a kor és a már bejárt országok, földek emléke nyugalmat festett, csak tanítványa zihálását hallotta maga mögül, olyan hangosan nyelte a levegőt a fiú.

Mint mindig ilyenkor, a fehér köpenyt viselő mágus, akit Lar-dorban tanítványai csak „nagy fehér sárkánynak” hívtak, megállt és bevárta míg a kaptatón evickélő fiú beéri őt. Embermagas botjára támaszkodva figyelte hol őt, hol az őket körülvevő rengeteg árnyait. Messze jártak még ugyan a sanquarok vadászterületeitől, de a Déli-Városállamok erdőségei mindig több veszélyt rejtenek mint azt az ember elsőre gondolná. Ilyesztő mendemondák kaptak szárnyra elpusztult városállamokról, ranagolita nemesek ármánykodásairól és ami talán még rosszabb a Fekete Határon innenső oldalán, nem messze a távolba vesző dombok vonalától egy nyitott kaput érzékeltek a Tanács nagyjai. Emlékezett arra, hogy maga vállalkozott a megbízásra, mint a térmágikus tudományok szakértője és professzora. Régen járt már az iskola falain kívül és úgy ítélte meg a fiú próbájának teljesítéséhez is alkalmas lehet egy ilyen utazás.

- Elfáradtál Torin? – kérdezte a lassan mellé zárkózó fiút, aki világosbarna fűrtjei csapzott árnyékából nézett fel idősebb tanítójára.

- Nem, mester. Még bírom egy ideig. – a mellkasa mélyén zúgó kalapálást érzett, úgy tetszett a napközép óta tartó erőltetett tempó még az ő fiatal energiáit is megcsapolta.

- Nagyon helyes, van a közelben egy vándorház, ahol szárított hús és tető vár minket a fejünk felett.

- Egy fogadó, mester? – csillant fel a nagyvilágra éhes fiú szeme.

- Nem, nem fogadó. Nincs az az elárvult lélek aki ilyen messze minden lakott területtől fogadót üzemeltetne. – látva azonban a fiú lekonyult ábrázatát hozzátette – de meglehet mást is a közelben ér az este és akkor alkalmunk lesz külföldi társaságát megismerni, meglehet kalandozók is lesznek majd közöttük. – révetegen a távolba nézett, mintha máris látta volna maga előtt a vándorház körvonalait – Amúgy is szükségünk lesz a hozzájuk hasonlók segítségére.

Az üvegpiramis legfelső szintjén tompa fényekkel jutott csak el a lemenő nap fénye. A meredek falakra felfutó növények ölelésében szinte elhalt a beáramló világosság és mert a így akarta, csupán azok a fények érték el virágait, melyekhez szükség volt az élethez.

A növénykert közepén kialakított folyosó, ahol a különböző virágok között és felett, olykor alatt vezetett a járás hosszú palástot viselő nőalak vonult, tartása nemes, arca kortalan szépség, amit csak a halántékig metszett szemei ronthatnak volna az emberi szépségideállal összehasonlítva, de halandó ember sosem láthatta egy gyönyörű asszonyt. Mélyzöld ruhájában, melynek kivágásai szinte együtt mozogtak gazdájuk akaratával, mintha önálló lényként együtt is lélegzett volna vele olyan fenséges összhatást keltett ami még az ősi nép asszonyai között is előkelő helyet jelentett a számára, ám magas pozícióját nem egyszerűen szépségének köszönhette, hanem vérének...

Kedvtelve megállt egy vörösbe hajló virág előtt és belélegezte illatát, szemei lassan nyíltak ki a különös élvezet teljes átélése közben és arcára egy mosolyt festett az érzés, az élő növények érzése ön maga körül. A levelek között beáramló fény egy pillanatra megfestette arcát és látni lehetett, hogy bár szépsége töretlen, de az idő eltakarhatatlan sebeket ejtett szép arcán, sápadt volt és bőrének rezdüléseiben is egy-egy pillanatra feltűnt egy megfáradt asszony képe is.

- Te is tudod, hogy nincsen más választásod. – a sírontúli hang nem illett a terem atmoszférájához és mert a nő úgy akarta, a levelek takarásában rejlő alak körül megritkultak a növények ölelései így jól láthatta az üvegnek támaszkodó lény arcvonásait, bár arcról igencsak túlzó lenne beszélni vele kapcsolatban. Az arc helyén mélyülő nyílt torok és egy stilizált maszk, melyet gazdája csupán a humanoidokkal való találkozások során viselt igen nyomasztó és veszedelmes hatást keltettek. Nem viselt fegyvert, de a nő tudta, hogy a lény fajtájának nincsen szüksége fegyverre ahhoz, hogy bárkinek az emlékét is eltörölje Ranagol földjéről.

- Nincsen beszédem veled és nincsen szükségem rád sem.

- Elhagyott titeket asszony, elárulta az ősi szövetséget véred és vére között.

- Hazudsz, tudom hogy a ti fajzataitok vették rá milderre.

- Ha úgy tetszik, így volt, de ez semmin nem változtat.

A nő arcán sötét árny suhant át, keze ökölbe szorult a méregzöld ruha takarásában.

- Nem adom a fiamat a kezetekre.

- Félreérsz, nem adnád a fiad a kezünkre. Csupán bölcs előrelátással annak a szolgálatába állítod, aki mellett győztes lehet és nem elnyomott vesztes.

- A népem sohasem fogadja el a vereséget, az utolsó véréig harcol akár.
- Utolsó véréig? És kié lenne az az utolsó vér, nagyasszony? A tiéd, a fiadé vagy a halott isteneteké?

A nő körül feltámadó szélroham egy pillanat alatt rendeződött lándzsaformára és az üvegkő padló lapjait felszakítva száguldott a maszkos férfi felé, az egy mozdulatot sem tett, torok-szája egy hörgő kiáltásával vonta fel a testéből kinyert energiák védő falait. A szélroham átcsapott védművein, úgy tetszett körbenyalják testét és hangos robbanással szakított ki egy féltonnás üvegdarabot a piramis falából és apró szilánkokká zúzta.

Az üvegfüstből kilép alak egyre gyorsabban és egyre veszedelmesebben közeledett a nő felé, aki azonban földön feküdt, úgy tetszett láz kínozza, szemei valahová a távolba néztek, szája különös mosolyra húzódott, a lény szája torz vigyorba rendeződött és pengévé alakuló alkarját magasan a nő fölé tartva sziszegő hangot hallatott, talán nevetett.

Egy láthatatlan erő kapta fel a földről és emelte a magasba, egy pillanatra értetlenül kapálózott aztán megérezte az ajtó felől érkező amund testőrök felől áradó mágikus kötést mely a tagjaira fonódott és melyek a nőtől tartották biztonságos távolságban. Az amundok közül kivált egy nagyobb darab, félmeztele, olajos bőrrű harcos, kezében egy széles pengéjű, recézett élő kardot markolva és a levegőben vonagló lény elé lépett. Az igyekezett minden erejével újabb csapást létrehozni, hogy az életére törő alakokat megölhesse vele, de érezte hogy a védekezés a legtöbb erőt kivette belőle. A férfi egyre közelebb járt már a kezében tompa fényvel izzó menethel és az aquirnak nem volt kétsége afelől, hogy kiválóan forgatja. A férfi megállt a lény előtt és monoton torokhangon kezdett beszélni, a lény először úgy hitte hozzá, szinte ijedten eszmélt fel, hogy nem, csupán egekben lakozó istenének készül bemutatni áldozatát. Ezt nem hagyhatta. Teste minden izmát megfeszítette és a mágikus kötésekre koncentrált, érezte hogy inak pattannak el a belsejében de nem törődött velük, egy békésebb helyen és időben majd visszaalakítja. A torkából felszakadó mágia nem csak a béklyóit szaggatta szét, de a körülötte állókat is leverte a lábukról, csak az izmos óriást nem. Mindenről elfeledkezve rohant a falon nyílt rés felés és már majdnem elérte botladozó futásában mikor egy erős csapás a földre sújtotta, minden erő kiszaladt a testéből, üvölni akart, de csak vér és genny keveréke bugyogott ki a száján mikor egy erős kéz a magasba emelte és a falhoz csapta, érezte hogy vérzik, de nem volt tudatában annak, hogy mi történik. Azt érezte hogy valaki megemeli és a semmi fölött tartja, majd hallotta a férfi gúnytól és diadalmasságtól átítatott hangját:

- Most üvölsz, féreg! – kinyújtotta tudata csápjaikat és legszívesebben sikoltott volna. Az üvegpiramis csúcsában lógott egy kitört ablakszárnyon túl, alatta a mélység, távolban a lemenő nap fényében úszó Holt Istenek Tavának sápadt hullámain megtörött fényszilánkok.

Zuhanás, repülés, csapódás és csúszás, újra a magasban, kapaszkodó nélkül, szárnyak nélkül, leszakadó testrészek, fényszilánkok csillogása, az üvegpiramis falának vagy a saját sikoltása töltötte be a tudatát vagy azt ami a halálos zuhanás közben még nem vált az őrjöngő ellenkezés martalékává aztán egy utolsó robbanásszerű megérkezés és csend...

A piramis magasában a férfi elégedetten nézte végig a korcsfajzat zuhanását a piramis tövéig, ahol a szirtek egyikén szinte szétrobbant a teste és a hullámok hamar elsodorták az élettelen darabjait. Mosolya azonban hamar lehervadt ahogyan a földön fekvő nagyasszonyt körülvevő testőrök közé lépve maga is úrnője mellé térdelt. A nő önkívületben volt, de egyetlen szót hajtogatott csupán.

- A fiamat, a fiamat, a fiam...

A várost Gor-Vassakinak nevezték lakói, istenként Ranagolt, urukként önmagukat imádták. A néma fenyesekkel határolt városban nem volt ismert a kegyelem vagy az irgalom fogalma. Az itt élők közel több ezer éve minden különösebb nehézség nélkül éltek e kifejezések és jelentésük nélkül is. Ugyan mi győzné meg őket arról hogy szakítsanak ezek szokásukkal?

A rajtaütés tökéletes szervezésre, már-már művészi tökélyre vallott. A menet elején haladó kocsit lángba borították a bérnágusok tűzesői, az utcán haladó fegyveresek számára esélyt sem adtak a területre kilőtt acélfejes nyílveszők és a sikátorokból előretörő káosz szektások tucatjai élő fegyverként estek a félvérteztes amundok sorai közé. A vérgőzös küzdelemben Amhe-Ramun és Ouddaka nevét kiáltozták a harcolók, a felettük morajló sötét fellegekből kicsapódó mágikus lángok egyként égették a Káosz Angyal és a Napisten híveit. A támadók kráni ékben rendeződve egy vértés egységgel a legdíszebb hintó felé törtek maguknak utat, nem válogatva a fanatikus hívők és az ősi nép tagjai között, megállíthatatlanul törtek a kocsí felé. Az ék élén egy lesütött rostélyos harcos haladt, szemének villogása és a sisak alól hallatszó fojtott sziszegés megszállottra, de még inkább harci drogok használójára utalt. Kezében két súlyos, görbe kardot forgatott melyek mindegyike horogban végződött, ezekkel osztott súlyos csapásokat jobbra és balra is, láthatóan el-elveszve az öldöklő küzdelemben, eljött a Harc ideje...

Ekkor vágta át magukat a harcolók külső gyűrűjén és a tűzeső hatóterületén belülré érve csatlakoztak a vérontáshoz, ami igen parttalaná vált az alkonyati város utcáján. A rostélyon keresztül már csak a harcolókat

hátát látta, azon túl minden vörösben táncolt és lángolt a szemei előtt. Érezte a szíve körül erősödő nyomást, a többszörösen túladagolt Haláltánc hatását. Káosz-Ouddaka megsegíti őt, meg kell segítenie. Szorosan megmarkolta a horgas kardokat és egy aljas vágással beakasztotta egy ellenfele állcsontját majd egy rántással kitepte a fél arcával együtt. Meg kell segítenie övéit egy ilyen pompás napon...

Zathonda nem értette, nem értette miért harcolnak, miért halnak meg az emberei, de Zathonda nem az a típus volt fajtársai között aki az ilyesmin sokat töprengett vagy gondolkodott volna. Zathonda harcra született és mint ilyen ekkor érezte elemében magát, csak kacagott mikor a nyílveszőket papjaik varázsa eltérítette felőlük és mikor a csnevész erőtlén ostobák rájuk támadtak. Amhe-Ramun ajándéka, szó szerint tűzpróbája ez azokkal szemben aki nem hiszik őt, hát most eldől ki hiszi és ki nem a kíséretben lévő amundok közül. Mikor a falak tövében feltűnt a rettegett kráni ékbe zárt páncélosok csapata elmosolyodott és kivonta hátára szíjazott, recézett élű, súlyos kétkezes kardját. E kardot társai is csak „Kőtörőnek” hívták, hiszen egy alkalommal Zathonda egy mély bányából vágta magát vele ki és egy úttal elintézte azokat is akik csapdába csalták őt, igaz ekkor vele volt ura, Nu'Golie is, aki valódi legendának számított az övéi között. Azóta kard hibádzó fogait fekete acélra cserélték és mágikus rúnákkal erősítették meg, így lehetett, hogy még a mágikus esőben ázva is kacagott csupán az ellenük küldött hadakon, akiket egy-két suhintással tartott távolabb magától, de tekintetével az ék elején haladó harcost kereste, szerette a hozzá méltó kihívásokat.

Az ék ekkor robbant bele az amundok félmeztelen sorfaléba és véres folyosót vágott, amin keresztül a szektatagok a harcoló ősvérűek oldalába és majd hátába kerültek. Zathonda úgy ítélte meg nem hagyhatja társait ilyen kedvezőtlen helyzetben harcolni és merészen az ék elé állt, kezében sípulva pörgött az embermagas kard mely még e három méteres óriás kezében is hóhérpallosnak tetszett. Első csapásával az egyik ék oldalán álló fejét, a mellette álló mellkasát és az ék élén haladó fanatikus vértés vállpáncélját szakította át, ám az elhullók helyére hamar utánpótlás ugrott. A sebzett harcosnak először fel sem tűnt a hatalmas ellenfél, mert sisakja látószögében egy hatalmas vörös foltnak tetszett a testét borító olaj és vér miatt, azonban a fájdalom érzése nélkül gyorsan reagált a támadásra. Ahorgas karddal beakasztott a recézett élű pallost és lefelé szorította, míg a másikkal a hatalmas amund felé csapott és feltépte a mellkasán a húst melyből bőven ömlött a vér.

Zathonda levegőért kapott ahogy a förtelmes fém a testébe mart, de hatalmas életerejére nem engedte hogy elzuhanjon egyetlen vágástól, korántsem. Arcán megvadult farkas viczorával váltott fogást a kardján és két kézzel a horognak visszafelé rántotta és gazdájával együtt emelte ki az ékből, majd taszította a küzdők tömegébe. A harcos mellett állók megrettenve bámulták a tomboló amund harcost, aki ellentámadásba átmenve minden csapásával halált osztott, félkezes lökéseivel pedig igyekezett ellenfeleit társai menethei elé taszítani. A fanatikusok veszésre álltak, soraikat egyre inkább a falakhoz szorították ahonnan már nem volt hová hátrálniuk, Zathonda Amhe-Ramun nevét kiáltotta és a harcosokat minden eldöntő rohamra küldte, eljött a Szenvedés ideje...

A küzdők soraiból azonban egy elemi erejű robajjal kéttucatnyian szakadtak szét mikor úgy tetszett a holtak közül emelkedett ki több, vérből formált emberalak és dögvész szagot árasztó pofájukból borzalmas üvöltést hallattak a küzdők feje felett. Zathonda csak hírből hallotta Káosz-Ouddak beavatottjainak különleges hatalmát, hogy mikor megtérnének istenükhöz eleven holt démonokként térhetnek vissza a Káosz Angyal akaratát teljesítve elpusztítani mindent mi az útjukba kerül. A vérből született gölem-rettenetek az amundok megtorpant sorai felé indultak ám Zathonda elébük állt, ne hihessék ezek a holtakból fogant borzalmak hogy az élők útjába állhatnak. A vérgölemek első sora azonban kegyetlen rendett vágott az amund harcosok között, nem egyet közülük a környező tűzfalak oldalának csapva végezték ki. Zathonda két gölemmel végzett mikor az egyik démonfajzat másodszori holtában rázuhant és megalvadt, ezzel mozgásképtelenné téve az erős harcost. Az amundok tehetetlenül nézték végig amint vezérüket veszett vadak módján fanatikusok szabdalják és belezik ki míg az tehetetlenül küzdött utolsó csepp erejéig ellenfeleivel.

A közel félszáz amund harcosból és papból ekkorra már csupán kéttucatnyi fújtató és vérző harcos és egy maréknyi mágikus erejétől fosztott pap maradt. Félve húzódtak vissza a középső kocsi, a díszes hintó köré, hogy utolsó amundig védelmezzék urukat. A küzdők szavak, nélkül fújtatva méregették egymás erői, a gölemek állni látszottak a város házai felett lebukó nap narancs fényében. Mindkét oldal erőinek utolsó megfeszítésére készült és érezték közel az a pillanat hogy karddal és mágiával tegyenek eleget választott isteneik akaratának, nem kellett sokáig várniuk...

- Nu'Golie, amundok hercege! Kit a kolóniákban Kiválasztottnak, a Fekete toronyban Sakálnak és Gor-Vassakiban halálfiának neveznek! Bújj elő rejtekedből mert harcosaid halnak meg helyetted is.

A falak magasában feltűnő alak sötét köpenyt viselt, hosszú sötét haját szabadon cibálta az északi szél és kezében inkább hangszert, lantot tartott mintsem kardot vagy más fegyvert. Ez az amundok között kisebb hőzöngést, sőt nevetést keltett, nem tudták mire vélni a harc közepén feltűnt udvari bolondot. Ám mielőtt bármelyikük is kifejezhette volna nem tetszését eziránt a kocsi ajtaja nyílni kezdett és a hintó oldalán feltűnt egy

félmeztelen, kimunkált testű amund, ruhaként csupán egy lepedőszerű kötést viselt és álmosan tekintett fel az épület magasába és úgy tűnt felismerte a szólót.

- Jerich, sűrű igricek fattya, kutya te! Hogy merészelsz kíséretemre és hű szolgálaimra támadni mikor békés szándékkal járjuk utunkat igen régóta?

- Nálad és nálam hatalmasabb urak akaratóból cselekszem mikor rád és követőidre támadok, rád ki a szövetséget árultad el.

- A szövetség nem köztem és közted kötött Jerich, de még csak atyáink között sem.

- Halálad azok akaratót szolgálja, akik Ranagol alatt közvetlenül igazgatják a világ dolgait.

- Talán vannak még ő alatta is? – az amund kaján mosolyától két lépést hátrébb léptek a szektások és angyaluk jelét rótták maguk elé, a vérgölemek nem cselekedtek így. Jerich arcán különös árny suhant végig, hangja mintha sírok mélyéből, más világokból szólt volna:

- Istenkáromló!

És meghasadt a valóság szövedéke...

A Zengő torony nagytermében kuporgó fiatal férfi arcáról nyugalom áradt, a trónon ülő férfi arcán azonban a megvetés sütött a térdeplő felé, az állta a férfi átható, övéhez kísértetiesen hasonlító arc tekintetét.

- Megint csalódást okoztál nekem, Jerich. Az obszidiánfő feltárta nekem a jövő és a múlt lehetséges alakulását és elárultál engem. – a férfi keze megszorult a trónus fáján, pecsétyűrüje baljósatúan csillant a fáklyák fényében. A fiú azonban rezzenéstelen hangon ült, mint aki nem hallotta atyja szavait, pedig nagyon jól hallotta és értette is őket.

- Ezért pedig száműzlek a toronyból, de meg nem öllek. Eladtalak, a mélységek lakóinak a hatalom örököseinek.

- Egy olyan bűnért lakoljak mit el sem követtem? – a fiú kérdésében nem voltak érzelmek, csupán tényeket közölt, melyek kérdéssé álltak össze a férfi tudatában.

- Nem, egy olyan bűnért melynek elejét kell vennem, ha a vérem folyamatosságáról és a torony jövőjéről van szó.

- Talán veszélyeztetem a Torony jövőjét? – a fiú arca nem árulkodott érzelmekről, az apjái viszont annál inkább: elfojtott, ki nem mondott szavak kínozták belülről az agg férfit, de nem volt képes azokat kimondani.

- Magát a jövőt fiam, magát a jövőt...

A gor-vassaki utcán felgyűrődő valóság először a vérgölemeket sodorta el, majd a falak tövébe húzódott fanatikusokat fakította ki a létezésből, az utcán hullámokban szétfolyó torz valóságképek és ibolyaszínben látszó lehetőség-jövők milliárdjait festették a megfakult tűzfalak oldalára. Az amundok sorai előbb megbomlottak majd a kocsi ajtajában életre kelt örvénylésbe veszték maguk is az egység szavának engedelmességgel. A két tudat asztrális párbaja a hatalom ígéivel ajkukon és a dal mágiájának keverésével kiszámíthatatlan sebeket téptek az idő és tér megingathatatlanak vélt folyamában és ahogy az asztrális vihar a tetőpontjához közeledett úgy nyílt meg egyre több emlék a két különálló lélek között...

- A fiamat, a fiam...

- Itt van nagyszony, a fiad. – a testőrök sorfala utat engedett a fiatal körszakállas ifjúnak akinek oldalán két ívelt pengéjű, fekete fémből kovácsolt kard lógott, felsőtestét egyetlen gyolcskötés, az edzés rituáléjának szertartásos viselete, takarta el mikor az idős asszony mellé rogyott.

- Anyám, ne halj meg!

- Nem halok meg Nu'Golie, de erősnek kell lenned. Méltó a véred örökségéhez. – a nő ajkáról akármilyen gyengének is tűnt ünnepélyesen csengtek a szavak. A körülötte álló férfiak némán meredtek a Sakál házána két nemesenszületett tagjára, kik az 'Ős' véreből valók voltak.

- Mit kell tennem anyám? – a fiú arcán elszántság látszott, hangjában erő és felelősségtudat költözött, az amund egyenes faj.

- Hogy betegségemre megeld az írt gyermekem egy kék rózsát kell hoznod nekem, egy kék rózsát az Ősök emlékeivel. – a nő végigsimította a fia arcát, halántékig metszett fakókék szemében aggódás, az anyai féltés csillant, de ugyanakkor büszkeség is – Légy méltó a véred örökségéhez.

- Kék rózsát Nu'Golie?

Gor-Vassak városát magas és vastag fal választotta el a fenyvestől mely úgy tűnt a hegyekig nyújtózott a házakon túl. A fal egyik bástyáján, hátukban a nappal, kezükben egy mélyzöld butéliával két alak ült, fásultan adva a keserű italt olykor a másiknak. Az egyikük, egy morózus körszakállas alak, szíjából font bőrvérttel és

halántéki metszett szemekkel a koraesti égre nézett és a másiknak nyújtotta a butéliát. Az, egy sötét köpenybe csavart, nemesi zubbonyt viselő hosszúhajú férfi, biccentett és hosszan ivott. Mindkettejük mellett ’mesterségeik címerai’, az amund mellett páros pengék bőrtokjaikban, a kráni mellett egy vörös gyöngy berakásos lant pihent.

- Kék rózsát.
- De ugye azt tudod, hogy...
- Igen, tudom.

A férfi most a másik felé fordult, szemében a sajnálat, együttérzés és a tisztelet csillant, mindegyik ismeretlen egy kráni számára, nem is volt tudatában. Torkán akadt a szó az igazság felismerésekor és ivott inkább.

- Mihez kezdessz?

- Időre van szükségem. – az amund a hátuk mögött elterülő fenyves felé mutatott az üveg szájával – Míg a kíséretem újra összeáll legalább három nap, addig nem mehetünk a mágusok tornyához.

- Jól meggondoltad? – kérdezte Jerich kiszáradt torokkal, de nem kapott választ. Az amund levette magát a bástya magasából és a torony tövében landolt könnyedén. Feltekintett a magányosan üldögélő dalnokhoz, aki kötelességtudóan utána hajította a kardokat majd lábait keresztezve ölébe vette a lantját és csendesen dalolni kezdett:

„Sötét felhőkkel hullámzó hegyoldal,
Ólomszín égbe dermedt fellegek;
Árnyas homályba enyésző patakszaj,
Szurdok öblén sutogó szelek.

Hegy hágott hegy nyomába, bérc a bércre,
Komor menetben, szirt a szirt után.
Ez volt a földünk. Fürkészd szem, ha nézte,
Nem látott mást az égbolt hajlatán,
Csak erdőt, ormot, völgyet, újra ormot,
Bérc hátán bércet, akármerre forgott.

A sápadó nap ritkán látogatta;
Túl zordak voltak titkos álmai –
Az ágzörgés a szélben és alatta
Az erdőmély magányos árnyai.
Ködökben kószálók, a fényt kerültük,
A földet ahol éltünk, úgy neveztük:
Krán, a sötétség hona.”

Mikor az utolsó hang is elmúlt benne feltekintett, de nem látta a harcos nyomát a rengetegben, elmosolyodott:
- Találkozunk még, Kiválasztott.

- Messze van még mester?
- Nem Torin, már nincsen messze.

A fák közül ekkor valóban kibukkant egy takaros, fatornyos épület, ablakai sötétje mögött a fiú nem látott semmit ám tanítója elszánt lépteit látva maga is új erőre kapva a ház felé indult. A ház mögött, magasan a fák felett egy baljóslatú hegy komorodott és a fiú lelkét egy pillanatra sötét gondolatokkal töltötte el.

- Mester, az...az ugye az? – kérdezte el-elcsukló hangon. Az idős férfi a távoli magaslatot méregette majd a fiú felé fordult.

- Igen, Torin. Az a Fekete Határ. – a fiú máris úgy nézte azokat az ormokat minthe démonok szállnának ki egy pillanat alatt mögülük, hogy elemésszék őt a világgal együtt.

- És élnek ott emberek mester? Már ott, a határon, a hegyeken túl? – kérdezte a fiú ahogy az érdeklődés az ismeretlen iránt leküzdötte a gyermeteg rémképek emlékét.

- Azt csak az istenek tudják, Torin. – mondta neki a mágus és újra a ház és a hegyek felé fordult, majd úgy hogy a fiú na hallja, csak úgy magának hozzátette:

- Vagy talán ők maguk sem.

Oly régen történt, olyan messzi tájon,
 Hogy elfeledtem, ki voltam s mikor.
 Kőbalták súlya kísérti az álmom,
 Portyázó léptem gallyakat tipor.
 Köröttem csönd és erdők és hegyek,
 Szürkén toronylól, néma fellegek:
 Krán, a sötétség hona.

Kalandmester,

a fanfár a hősökért, a legyőzöttekért és a harcosokért szól. Ezen modul is hasonló, belsorsú kalandorokról szól, akik önhibájukon kívül olyan helyre kerülnek, ahonnan igen kevés reményük és esélyük lehet a megmenekülésre. Krán, a pyar hitű országok szemében egy a testet öltött gonosszal és Ranagolt magával az ördöggel azonosítják, híveit démonoknak bélyegzik, azonban az igazság igen messze van ezektől...

Krán lakói nem kevésbé „démonok” mint a pantheon hívei, hiszen az eredendő bűn minden ember veleszületett átka mely miatt kegyetlen, olykor bestiális dolgokra képes. Nem volna korrekt hát ezen különös országot és annak lakóit egy oldalról megítélni. Kétségtelen tény, hogy a Fekete határon túl élők mindennapi élete több nélkülözéssel teli, küzdelmes pillanatból áll, mint amit a gyengelelkű külországiak képesek volnának elviselni, ám itt megtanulták a bennük rejlő erőket úgy felhasználni, hogy kiállják ezen megpróbáltatásokat. Az a tény, hogy bár ebben a fajok közötti rivalizálásban nem egy nép vérzett el fontos tudni, hogy az emberek ezen határok között évezredek óta élnek nem lebecsülendő fegyvertény. Igaz az sem, hogy ezért milyen árat kellett fizetniük...

A **Dale Avery** féle Krán egy fajtökéletesítő országállamot mutat be, ahol a különböző hatalmi erők (aquirok-emberek-démonok) küzdenek egymással az isteni kegyért és ez a szimbíózis egy állandó harci készültségben lévő, lebíráhatatlan államgépezetet hoz létre, mely a Dúlásban is csupán megcsillantotta erejét, be nem mutatta.

A **Raoul Renier** által lefestett klánok és rendek közötti, sokszor a józan ész határain táncoló küzdelmek egy olyan világot tárnak elénk ahol a holnap nem egyszerűen kétséges, de félelemmel terhes időszak lehet. Az évezredek alatt összeharácsolt istentelen erők egymásnak feszülésekor kipattanó ellenségeskedések és zsigerekben rejlő gyűlölet manifesztumai azok a harcok, melyekből megismerhetjük Krán középrétegét, a névtelen és kérészetű hatalmak háborúit.

A **Jan van den Boomen** nevével elénk prezentált látkép mélyebbre halad és megmutat olyan dolgokat is, amelyek jóllehet első látásra értéktelen, megélhetésükért küzdő „emberparányok” vergődésének tűnik, de ha jobban belegondolunk, ezen hétköznapi képek alapján tökéletes képet kaphatunk kicsiben ennek a korszakokon és lelkeken átívelő államgigász belső működéséről.

A modul központi karaktere, úgymint a novelláé **Nu'Golie, a Sakál**. Az ő utazásának kezdete ez, ő az aki az első biztos pont lehet az idegen közegben a játékosoknak. Az ő jelleme és karaktere adhatja és mutathatja be azt a Krán-képet mely fentiekből összeállhat a karakterek gondolatai között. A karakter maga és így a modul is **heroikus** alapokon nyugszik. A fantázia-játékok hőskoráig nyúlunk vissza, hogy világa szereplőinek célt és értelmet, lakóinak 'életet' adjunk.

Ezen modult hálával ajánlom **Robert E. Howardnak**, („to the man who walks alone”) aki karaktereivel és általa teremtett Kimmériájával és versével a modul hangulatának a törzsét hivatott megadni. A többi részét, ehhez az erős törzshöz, már csak a mesélői fantázia szabhat határt milyen széles és szép koronájú fa lesz, mely alatt a fanfárok szólnak...

A lelkeim itt fogant e zord vidéken,
 A fénytől bűvő szellemek között,
 S mindegyre őrszi emlékezetében,
 Akárhányszor új testbe költözött.
 Túl ezredéveken, túl száz halálon,
 Szívem mélyére nézek és ott találok
 Kránt, a sötétség honát.

A Fatornyos fogadótól...:

„Úgy mondják, két világ határán egy harmadik születik.”

– ismeretlen vándor

Nurgan államának legnyugatibb határai már a Fekete határ oldalába felkapaszkodó magashegység mélyén húzódnak, ritka levegőjű mégis élettől teli erdőségekben. Nem messze a Sanquora vadászterületektől áll egy magányos épület, az itt élők között nem egy különös névvel lett illetve. A fatornyos épületet egykor lehet egy nagyhatalmú pap áldhatta meg, mert odabent nem porosodnak a tárgyak és a tűz esténként magától lobban be a kályha mélyén, ha odakint hűvös lenne. Sokan úgy mondják a háznak lelke van...

E házba érkezik egy fülledt délután Eberon Almerni és tanítványa Torin Huak a távoli Lar-Dor városállam varázslóiskolájából, hogy a környéken észlelt mágikus tevékenység (térmágia különös megnyilvánulása) után kutassanak. Éjszakára szállásul e különös épületet szemelték ki, mely az utolsó civilizált hely a vad népek és a kráni határ előtt, úti céljuk pedig ezen kettő között fekszik valahol. A varázsló terve az, hogy ha talál fegyveres zsoldosokat, netalán kalandozókat a „fogadóban” akkor az ő kíséretükben teszi meg az utat a veszélyes területen belül, erre a célra összesen 100 aranypénze van, reméli ezzel sikerülhet meggyőzni a legszkeptikusabb szerencsevadászokat is.

Ő maga ismeri a különös ház fái között zajló különös erők értelmét és érzi azok áramlásait is. A ház egy 'kapu', a világok közötti átjárók egyikébe nyithat kaput ám hogy pontosan melyikre azt a varázsló nehezen, sőt egyáltalán nem képes kifürkészni. A Lar-dorban erről a helyről talált iratai az épületet és környékét az ismeretlen „Nitor” kifejezéssel illették, Krad papjai pedig Larion jelét (egy szimbolizált labirintus) vélték felismerni a mágusok irataiban. Eberon úgy véli egy éjszaka e különösen ritka építményben jó gyakorlat lehet a mágikusan érzékeny, a térmágia iránt tehetséges ifjú számára.

(A LIVE szerepjáték eseményei:) Az éjszaka eseménytelenül telik, a karakterekre Eberon és tanítványa a korai órákban vár majd a ház előtti tisztáson és együtt indulnak majd a hegynek fölfelé. Minden csendes és ébred körülöttük a természet, Pyarronban hideg évszak van ám itt még a nap tud kellemesen meleg percekot okozni.

A sanquorák vadászterületeit elérve a varázsló figyelmezteti őket, hogy különösen nyissák ki a szemüket, mert ettől a ponttól már számíthatnak a 'vadak' támadására. Egy sanquora felderítőt láthatnak is, azonban ha az túl veszélyesnek ítéli meg őket akkor nem támad a csapatra, inkább követi őket és kifürkészni mit is akarhatnak.

A varázsló végül megtalálja a helyet, ahonnan a fürkéssel az erős térmágiát érzékelték: egy barlang vagy sziklamélyedés amelyből erős, sötét mágikus erő sugárzik, a barlang bejáratára kéken világító jelek vannak felfestve, nem lehetnek régebbiek pár hétnél. A varázsló arca elkomorul, ha kérdezik csak nagysokára válaszol, miközben tarsolya mélyéről egy varázslat komponenseit pakolja elő. Egy mágikus forrásra bukkantak, amit egy varázstudó térmágiával megcsapolt, ezzel permanens kaput létrehozva. Nem tudja meghatározni, hogy honnan vagy hová, de a jelek kráni rúnák és mint ilyen kevés kétséget hagynak a céljaikat illetőleg. A kaput be kell zárni, Eberon transzba kezd, addig védeniük kell, amíg be nem fejezi.

A sűrűből előrontó fejevadászok hirtelen csapnak le a kalandozókra, céljuk a mágus megakadályozása hazavezető útjuk lezárásában. A helyzet reménytelennek látszik, mikor a mágus egy éles kiáltással befejezi a varázslatot és megnyitja a kaput...

A Kos-országában:

„Ha őseid halottak, békében alhatol.” – gorviki közmondás

A megérkezés hálátlan pillanatai után egy lerontott erődben, jóval magasabban és hűvösebb környezetben találják magukat a karakterek. A lardori a legközelebbi mágikus gócpont, egy feldúlt Káosz-Thuragh szekta erődjébe repítette a tanítványát és annak védelmezőit. Nem sok idejük marad a meditálásra vagy gondolkodásra, a romok közül kimászó torz élőhalottak az élők energiájának közelségére megelevenednek és vadászni indulnak a gótikus épület lerontott falai között.

A rom mélyén különös ellenfelek várhatják az óvatlan kincsvadászokat: egy Káosz-Thuragh áldásával életre kelt **Syvan és csatlósai**, akik egykor a káosz szekta felső kasztjába tartoztak és életükben is nagy pszionikus hatalmaknak voltak a birtokosai, most pedig még a túlvilág erői is az oldalukon vannak. Létezésük célja egy, az alsóbb szintek kékes derengésében haldokló asztrál-démon táplálása és egykor majd felébresztése, ám erre nincsen túl sok reményük, hacsak nem ejtenek fogságba egy hihetetlenül sok életenergiával rendelkező lényt (pl. elfet vagy más ősfaj tagját). Nehézségeik abból is adódhatnak, hogy a romokat nem hagyhatják el, valamilyen láthatatlan erő bilincseli őket a vár falai közé (megjegyzés: az egykor őket legyőző kalahora átka). Szélsőséges esetben, ha a karakterek fogságba esnek a Syvan maga elé hurcoltatja őket és alkut ajánl: hozzanak neki egy elfet akin beteljesíthetik a bosszút és felébreszthetik a Szunnyadót. Cserébe felajánl egy ősi elf ereklyét, melyet meg is mutathat nekik (egy fegyver, mellyel egykor aquirt öltek és ezért az elfek nem vitték magukkal). Természetesen ha elhosszabb neki az elfet őket is az ébredő asztrállénynek ajánlja, a dárdát csak ígéretnek mutatja be nekik.

Ha sikerült kijutniuk a baljós romok közül egy hegyi ösvényre lelhetnek. A két kapuszárny között elhaladva észrevehetik, hogy az élőholtak nem követik őket tovább és így szabad útjuk van az alattuk elterülő rengetegbe. Az erőd magaslatra épült, ezért ilyen hűvös a levegő, lehet nemcsak mert különös helyre kerültek. A távolban egy nagyobb város falai tűnhetnek fel, ránézésre egy napj járóföldre légvonalban. A hegyek egy nagy völgyet ölelnek körül amely sziklától-szikláig magas, sűrűlombú fáktól zöldell, csak néhol ritkul meg az erdő, lehet tisztások vagy patakok nyomvonalán.

Amint lefelé haladnak a hegyről a két kráni elf lovag a kalandozók nyomába ered és amint megbizonyosodtak arról, hogy nem tudnak bennük kárt tenni (a kráni elf nagyon számító és arrogáns nép) éjszaka egy látogatást tesznek majd a karaktereknél. Az is jó megoldás lehet, ha az elfek „megmentik” a csapatot és úgy állítják be hogy a kapun az akaratukból nem léphetnek át a szörnyek és ezzel próbálják lekötelezni a JK-kat...

Vadászok vadászai...:

„A harc észjáték.” – kráni mondás

Meglehet kalandozóink megfelelően össze lesznek zavarodva ekkora, lehetnek is. A modul szálaít ekkor ragadhatják magukhoz és próbálhatnak ebből a problémából valahogy maguktól kilábalni. Az erődből való futás után végre akad idejük összerendezgetni magukat és gondolataikat is: a lar-dori önmaga feláldozásával tanítványát és a kalandozókat elteleportálta a barlangon keresztül és ha a rúnák valóban aquir eredetűek lehettek akkor nem kétséges, hogy hol is vannak ekkor.

Ha a környezetük nem is olyan mint amelynek a földi „poklot” elképzelték, helyzetük meglehetősen szorult lehet ekkor: egy idegen, különös országban betolakodókként akiket senki sem hívott...voltak már szebb napjaik is. Tértmágiával próbálkozhatnak ugyan, de a városban székelő varázslórend értmágus-boszorkánymesterei a legutóbbi behatolás (a lar-dori trükkje) óta vadászcsapatokkal járnák az erdőt, hogy az idegeneket megtalálják. Az erdő fái között kráni harcikutyák rohannak majd, varázsjellel „felékszerezett” nyakörvekkel, melyek másik végén varázslók kémszem varázsjelekkel pásztázzák az erdőt, Krán államgépezete mozgásba lendül.

A értmágiával egyszerű problémák lehetnek, a Fekete határ önmagában egy hatalmas mágikus védgát mely minden kifelé és befelé igyekvő próbálkozáson 60E-t csökkent (a lar-dori az energiaforrás megcsapolásával játszotta ki ezt). Nem kell hogy a manájuk elveszen, érzik hogy sokkal több energiát kellene befektetniük mint egyébként és ezt nem biztos hogy vállalnák, bár ha magukat képesek is lennének elteleportálni innen, társaikat sorsukra kellene hagyják és ez egy ilyen helyzetben jellempróbáló kérdés lehet...

Azonban van még remény, hiszen kell legyen egy út amivel minden csapdából van kiút, ezúttal is akad: a fiú érzékeny a mágikus energiákra és nála van mestere fürkésze, mellyel a barlangot is megtalálta, ezek segítségével pedig találhat egy újabb forrást vagy kaput amivel hazajuthatnak.

A kráni elfek éjjel látogatják meg őket, hacsak nem találkoztak velük már korábban. Ha nem ellenségesek velük akkor egyszerű, lenéző modorukban beszélgetni kezdhetnek a karakterekkel. Elmodhatják az erőd történetét: egy elhullott nemesen született testvérük páncéljáért rombolták le övéik a szektát és átkozták el őket mikor a vért meg lett. Ők ketten a Nép számára kijelölt terület vigyázására lettek kiválasztva, életük célja ezen hely zavartalanságának és lakatlanságának megőrzése. Ők maguk sem léphetnek a „szentségtelen” falak közé, ezért nem ölhetik meg a Syvant sem (nem vallják be, de félnek a romok között vérükre szomjazó lényektől). A kalandozók mégis megzavarták ezt a békét, melyet népük rótt e földre és ezért vezekelniük kell...mielőtt azonban mindenki a kardjáért nyúlna hozzáteszik, hogy tettel is törleszthetnek: tudomásukra jutott, hogy az erdőben egy nagyhatalmú aquir fajzat vette be magát és a megöléséhez egy elf ereklyét kívánnának felhasználni (a romok mélyén pihenő dárdát). Ha megkapják akkor kiegyenlítettnek könyvelik el a számlát és magára hagyják a kalandozókat.

A járőrök akik az erdőt járnák szabadosok, zsoldosok, a mágusok energiáit lefoglalják a lehetséges értmágiák kifürkészése (pl. sanquora különleges képessége). A harcikutyákat csak éjjelre tudják kondicionálni is kiengedni a kennelekből, addig van idejük elbújni.

Már itt érezhetőek az egymás ellen ágáló erők és a viszály magját könnyen el lehet vetni közöttük, mert a karaktereink ezúttal messziről jött emberek „azt mondanak amit alkarnak...”

Farkasok holdja alatt élni:

„Ha le akarod győzni a félelmet, előbb tanulj meg félni önmagadtól.”

- Hirosi Takabe, a Hajló Nád iskola nagymestere

Egy apró kis falú húzta meg magát az erdő sűrűjében. Lakói cölöpökre épült házakban laknak, az ellenség elől a hegyre mennek fel, farkasok prémjével takaróznak hideg

éjszakákon. A kráni ember hétköznapijai láthatóak e faluban, egy sokat látott, sokat megélt emberekből álló közösség között járva. Az idegenekkel szemben távolságtartóak, de nem idegenkednek, az sem zavarja őket ha látogatóik nem beszélnek krániul, közülük is csak a falu vezetője: a vén Fraen mester.

Hegyi vadászok faluja ez, ahol prémes állatokra tanulnak vadászni az ifjak, a prémekeket pedig jó pénzért eladják a városban (arról nem szól a fáma, hogy volt valamikor három ilyen falu is...). A fehér tigris, különösen értékes prémjéből a falu 60-70 lakója egy télen keresztül élél, megéri a veszedelmes zsákmány nyomára bukkanni a magas hegyekben.

Tisztavízű hegyi patak mentén van a falú, mely patak a városig halad, azt követve Gor-Vassak gátjai juthat az utazó alig egy fél nap alatt. A hegyek lábánál meghúzódó falu lakói azonban korántsem olyan békések mint azt elsőre mutatják. Azért, hogy a prém üzletben egyeduralmuk lehettek egy közös őstől való átkuk volt segítségükre. A falu minden tagja vérfarkasokból áll, élőhalott fenevadakból. A kisebb, 10-12 éves forma gyerekektől kezdve a vén Fraenig mindenki ezen kórnak a rabja ám megtanultak együtt élni ezzel a bajukkal és az idők során előnnyé kovácsolták. Félvad állapotban is, de megtartották függetlenségüket a várossal szemben ami egy ilyen elzárt részen igen nagy teljesítmény, azonban a város vezetői nem kívántak felesleges áldozatokat mihaszna prémekek miatt, ami érthető is. Különösen amikor minden erejükre szükség lehet a környező városokkal vívott harcukban.

A karaktereket, ha megbizonyosodik, hogy barátságosak örömmel fogadják (nincsen sok választásuk) és meglepő vendégszeretettel kezelik. Tüzeik mellé invitálják és meséket kérnek mesékért cserébe. Nekik is van egy, mely erről a vidékről való (a vén sámán gesztikulálással és a tűz lángjának, füstjének bűvölésével színesíti történetét):

„A fiatal istenek korában született egy szépséges leány, kinek haja szőke volt akárcsak a nap. Olyan gyönyörű volt, hogy bajnokok és lovagok harcoltak meg érte, hegyet földet megrengettek küzdelmeikben, de hiába. A lány nem kívánt udvarlót magának. Ám egy éjszaka az ördög maga jött el hozzá és vallotta neki sosem múló szerelmet és a lány próba elé állította: ha hoz neki egy kék rózsát, akkor az övé lesz és örökké szeretni fogja az ördögöt. A Gonosz nyomban a kék rózsza keresésére indult, de nem találta meg a sem földön, sem a holtak között a mélyben. Bejárt ismeretlen és ismert világokat, de a kék rózsának nem akadt a nyomára. Mikor, pedig üres kézzel visszatért, a lány sírját találta csak. Az megöregedett a várakozásban és meghalt, de udvarlót sosem fogadott. A Gonosz megsiratta sosemvolt kedvesét és ahol könnyei a földbe hullottak kék rózsák nyíltak ki a lány sírján.” (!!!ebből megtudhatják hogy a kék rózsza nem létezik!!!)

A falusiak elrejtik éjszakára a karaktereket a városiak elől, arra kérik csak őket ne nyissanak ajtót napfelkelte előtt (különben látnák ahogy a kráni harcikutyákat széttépik a vérfarkasok). Reggel baráti búcsúval elköszönnek tőlük, még az útra is szívesen adnak elemózsiát és jó tanácsokat.

A vándor:

„Amit örökiül kaptál az a tied, nem futhatsz el előle.” – Alex con Arvioni

Az éjszaka hideg lehet egy magaslati erdőben, ezért is lehet barátságos, szinte otthoni látvány egy békés tábornút tövében üldögélő alak egy nagy sziklaletörés tövében. A füstöt leárnyékolja a kőplató, így messziről sem lehet észrevenni. A tűz mellett egy utazó ül, mellette a fűben páros pengéi pihennek tokjaikban. Ha elég figyelmesen nézi őket valaki akkor észreveheti, hogy kétujjnyira ki vannak vonva hüvelyükből. Mara-sequoroknak tűnnek, de annál jóval szélesebbnek és íveltebbeknek tűnnek.

Gazdájuk egy csuhás alak, aki valamiféle finom illatú levest főz és magában énekelget hozzá. Ahogy közelebb jönnek hozzá közvetlenül viselkedik, mint vándor a vándorokkal és különben is érdekli kik vetődnek egy ilyen helyre az éjszaka közepén. A falutól nem messze ütött tábornút. Az éjszaka sötétjében még látni is lehet onnan a tűz fényét.

Amikor a szemét is láthatják majd feltűnhetnek halántékig metszett szemei és nemesen metszett arcvonásai, egy amund ül velük szemben. Nu'Golie, a sakál küldetését teljesíteni érkezett az erdőnek ezen a részére, az elhagyatott amund kolóniák valaha volt szállásterületei felé igyekszik. Elmondhatja, hogy a határt készül átlépni, ám ideje igen szűkre szabott és ezért a városi térkaput kívánja igénybe venni (a fiú Fürkésze is abba az irányba vezetné a csapatot). Ehhez azonban fel kell ajánlania egy értékes varázstárgyat, a termágusok ugyanis igen drágán mérik a tudományukat.

Azt reméli az elhagyatott termék mélyén akadhat majd valami értékesre (ujjai között különös vésetekkel terhes medálját forgatja) és ezáltal használhatja a kaput. Történetesen a szikla ami alatt üldögélnek is, egy amund emlékfalnak a maradványa, vésetei között különös ábrák futnak végig és keresztül. Nu'Golie elmondja neki, hogy azért igyekszik a külső országokba hogy megtalálja a kék rózsát. Ezekből annyit mond csak el amennyiről úgy gondolja egy korrekt utazónak beszámolna, cserébe ő is hasonló kérdéseket tesz fel. Ha meghallgatja történetüket a játékosoknak ő azt tanácsolja, hogy valamilyen módon próbáljanak egyezkedni a varázslókkal, mert az erdőn kívül nincsen hely ahol ennyi ideig kihúzhatnák.

Ha egyezséget ajánlanak neki akkor hálásan fogadja és elindulnak az amund romok felé, amik a hegyek mélyén várják, hogy valaki ismét folyosóikat járja. A hegyekben kialakított sziklatemplomok mélyén haladva egyre több amundok által készített szobor és műemlék tűnik fel, de mindenütt romok és csend...illetve valami fenyegető...lűktetés a mélyből.

Élettelen csarnokok és szintek után egy földalatti üreghez juthatnak ahol különös runák izzanak a falakon, zöldes fényköddel árasztva el az üreg aljában lévő különös korsó forma tojásokat. Megállapíthatóan a runák egykor egy életerő egyesítő mágiát tartottak kordában, de az idők során ez nem sikerült és a tojásokban lévő élőlények elpusztultak, de Nu'Golie (ujjai között forgatja különös vésetekkel terhes medálját) úgy dönt, hogy ezek is megfelelnek a céljának és egyet mélytarisznája mélyére rejt és kifelé indul, a játékosok fellelőzhetnek, már egyre nyomasztóbb kezdett lenni a légkör a kihalt barlangok mélyén.

Ennél a résznél is rajtuk csaphatnak a városból kiküldött őrjáratok, illetve a két elf lovag is, akik az aquir (Nu'Golie) elpusztítását tűzték ki maguk elé.

A gor-vassaki halálcsapda:

„Mikor kelepcébe kerülsz, ne azon járjon az eszed, hogyan estél bele, hanem hogy hogyan juthatsz ki onnan.” – tarran mondás

A mozaik darabjai lassan állhattak eddig össze azonban előbb-utóbb minden a helyükre kerül. Gor-Vassak városába bejutni nem lehet egyszerű egy külföldi számára, több külföldi számára pedig különösen nehéz lehet, hátha még egy fiatal kölyköt vagy egy félvad lényt cipelnek magukkal...

Ilyen vagy olyan ereklyével, de valahogy el fognak jutni a varázslók tornyához, lehetőleg éjszaka. Néhány városőr persze útjukba akadhat, de a jól nevelt krániak nincsenek felkészülve minden támadás ellen. A toron maga a város közepéből meredez az égnek, igen nehéz lenne eltéveszteni, különösen mivel a fiú fürkésze is ebbe az irányba mutat ahonnan a mágikus erők fókuszát érzi, a toronyig eljuthatnak.

Jerich, a kráni sötét bárd nem engedheti, hogy használják a kaput ha az amunddal érkeznek és követőik, az amund harcosok és a Káosz-Ouddaka hívei ismét egymásnak esnek. A játékosok egyetlen reménye ha a torony menedékébe futnak, remélhetőleg nem ürs kézzel. Mikor a hatalmas ajtószárnyak becsapódnak mögöttük a mágusok kérdően néznek rájuk, de ennek nincsen sok jelentősége, mentalistáik a városba érkezésük óta fürkészte emlékeiket és mostanra minden fontosabb információ a birtokukban van. Ennek megfelelően kijelentik, hogy a náluk lévő varázstárgyért cserébe (halott-tojás vagy elf lándzsa) használhatják a kaput ami az ő földjükre viszi őket vissza. Elmondják, hogy a permanens kapujuk csak egy bizonyos helyre nyílik, de azt nem árulják el hova (ha van valami még a csapatnál, vagy akár információért cserébe is akkor igen).

Ha nincsen a csapat tulajdonában egyetlen tárgy sem akkor is marad még egy lehetőségük: a nagymestert szórakoztatni harci tudásukkal, hiszen akik idáig eljutottak anélkül, hogy meghaltak volna nem lehetnek kezdő harcosok. A játékosok legnagyobb megrökönyödésére egy kisebb fekete sárkánnyal kell harcolniuk és a küzdelem addig tart míg a nagymester le nem inti azt (nem kívánja kedves, kondicionált háziállata halálát).

Mindezek után odakint is lecsillapodnak a kedélyek és Jerich legyőzi Nu'Goliét, igaz piszkos cseleket vet be, de itt megteheti, a helyi tolvajklán is a bárd oldalán száll harcba az amundok ellen és véres rendet vágnak közöttük. Ha a játékosok ekkor is itt vannak akkor a tolvajklán börtöneibe kerülnek ahonnan igen kétes menekülés.

Ám ott van a lehetőség, hogy mégis átlépnek végül a kapun...

„A boldogság küszöbén elbukni a legkeservesebb.” – Gerum olofra tanításaiból

A kapu Taba-el-Ibarába nyílik és abban a pillanatban zárul is be. A félhomályos szobából a vakító fényességbe kerülni fájdalmas lehet és percekig csak színes foltokat látnak majd, lassan tudatosul majd bennük, hogy a Mélysivatag kellős közepén vannak, mérföldek ezreire minden lakott településtől vagy várostól. Kétségbeesésük tetőfokán újabb kapu nyílik ki és sötét köpönyeges kráni fejedelmek érkeznek rajta, akik mostanra tudták csak a „kránba menekült” kalandozók nyomát követni a barlang kapu óta.

Az eleven tűzként lángoló sivatag mélyén maroknyi fegyveres esik egymásnak, vérvörös viszályban, kimondatlan indulatoktól hajtva, úgy hiszik az életükért harcolnak.

„A sivatag aranyló mezején homokszemek lehetnek csupán...”